

Overweging zondag 11 juli 2021

Viering Vijftiende Zondag door het jaar – Domincuskerk Utrecht

Lezingen: Amos 7:12-15, Marcus 6:7-13

Thema: Op weg gezonden

Karin Bornhijm, lekendominicaan

Beste mensen, broeders en zusters,

1.

Het bijbelboek Amos horen we slechts sporadisch in de zondagse vieringen. En omdat het niet zo'n groot boek is, ben ik het maar eens helemaal gaan lezen. Nou, als je nog een goed boek voor de zomer zoekt: bij deze de tip om het ook eens te doen! Het is een dun boekje: nog geen 10 pagina's, maar je moet het gedoseerd lezen want er komt nogal wat leed en ongerechtigheid voorbij!

En toen ik het voor de eerste keer las, dacht ik: jeetje het zal je maar gebeuren dat je:

1. door God geroepen wordt, en 2. radicaal iets anders moet gaan doen, 3. wat behoorlijk impopulair is!

Amos is een boer: gebonden aan het land en aan de seizoenen. Een boer kan en gaat niet met vakantie: dat weet je als je naar 'Boer zoekt Vrouw' hebt gekeken. En *juist Amos* wordt door God weggeroepen, om van het Zuidrijk – waar hij woont – te gaan naar het Noordrijk om daar Gods profeet te worden. Dat weggeroepen worden is al heel radicaal: alles achter je moeten laten: huis, haard en have verlaten.... Dat vraagt een groot geloof in God en het vraagt offers En ik daarover nadacht, realiseerde ik me hoe gehecht ik ben aan het leven dat ik leid.....

2.

Tussen Amos en de leerlingen van Jezus zie ik overigens een opvallende overeenkomst: ze worden weggeroepen uit hun dagelijks leven als boer en als vissers. Maar er is ook een verschil: gaat Amos nog alleen; de leerlingen worden twee aan twee erop uitgestuurd door Jezus. En ze krijgen daar uitgebreide instructies bij wat ze mee mogen nemen: een stok, sandalen en 1 stel kleren. Toen ik mijn oud-tieners van de kerk dit verhaal onlangs vertelde, merkte een van hen op: "wel handig om zo te gaan: een stok om van je af te slaan, sandalen om weg te kunnen rennen en geen bagage" Ik schoot in de lach: wat een heerlijke onconventionele uitleg!

Maar waarom eigenlijk worden de leerlingen op deze wijze twee aan twee erop uitgestuurd? In bijbelse commentaren wordt er vaak op gewezen dat hier misschien een oud recht meespeelt: dat er twee getuigen nodig zijn om iets te bewijzen. Maar ik denk dat het hier om méér gaat dan om bewijsvoering. Bij het lezen van het boek

Amos stuitte ik in het derde hoofdstuk op de zin: "*Gaan er ooit twee mensen samen op weg zonder dat ze elkaar gevonden hebben?*" Deze retorische vraag opent een heel ander perspectief; een perspectief dat gaat om relaties. Door slechts met het hoognodige op pad te gaan, ben je niet alleen afhankelijk van anderen; je bent vóór alles ook van *elkaar* afhankelijk. Het vraagt iets van elkaar om met vrijwel niets op pad te gaan! Iedere 'backpacker' zal dat bevestigen!: Je kwetsbaarheid kun je niet verhullen. Leven van wat anderen aan je geven, wordt gedeeld. En onderweg moet je elkaar onvoorwaardelijk kunnen vertrouwen. Het vraagt onderlinge liefde om het samen vol te houden. En ik moet denken aan onze medezuster Catharina van Siena die bijna zeven eeuwen geleden God in een visioen hoorde zeggen: "*opdat jullie de liefde zouden beoefenen ... gaf ik iets aan de één, en iets aan de ander, zodat ieders behoefte een reden zou zijn om toevlucht te zoeken bij een ander.*" Daarmee is het samen op weg gaan een voortdurende oefenplaats, een oefenplaats voor Gods koninkrijk. Zó geleefd wordt inderdaad je getuigenis betrouwbaar.

3.

De context waaronder Amos en de leerlingen geroepen en uitgezonden worden kent eveneens een overeenkomst: ze zijn allemaal redelijk onvoorbereid op hun taak. Het is niet na een goede cursus of een jarenlange studie, dat ze uitgezonden worden; maar ze worden uitgezonden zodra het kan. Zo ingewikkeld is het blijkbaar dus ook niet om Gods boodschap te verkondigen. Van hoog geleerdheid tot laaggeletterdheid: iedereen is hiertoe geroepen. Dit is ook wat het Tweede Vaticaans Concilie uitdrukkelijk heeft verklaard: alle gedoopten – en niet alleen gewijde bedienaren – zijn op grond van hun doopsel geroepen tot de profetische taak. De twee lezingen van vandaag nodigen ons uit om ons aan te sluiten bij de missie van Jezus en mee te helpen Gods koninkrijk in de wereld te verkondigen en zichtbaar te maken. Iedereen, ook zoals we hier samen zijn, heeft legio mogelijkheden om dit te doen! En Amos en de leerlingen worden vandaag ons hierbij tot voorbeeld gesteld.

4.

En, beste zusters en broeders, het is belangrijk om ons te beseffen dat we niet onszelf op weg sturen. Nee; we worden op weg *gezonden*. "Uw wil geschiede" bidden we dan ook in het Onze Vader. Dat betekent dus dat we niet zelf onze weg helemaal hoeven uit te stippelen, precies alles hoeven te weten wat we gaan doen en of ons daar compleet op voor te bereiden. Het is geen grote vakantiereis naar de andere kant van de wereld!

'Op weg gezonden' vraagt van ons om open te staan voor wat zich aandient. Er wordt van ons een andere manier van kijken gevraagd, een kijken door Gods ogen, met de ogen van het evangelie om te zien wat gedaan, gezegd, geschreven moet worden. In welke vorm dan ook. Niet alleen op zondag in de kerk, maar op iedere dag van ons leven. Tot eer van God: omwille van de liefde. En daarbij mogen we meebewegen met wat op ons pad komt: als je aanvoelt dat mensen niet openstaan

voor God, wees dan terughoudend. Dat is óók een instructie die ik in het evangelieverhaal van vandaag lees. Geforceerd Gods woord verkondigen tegen wil en dank, gaat niet werken. Ik ben ervan overtuigd dat ieder mens een eigen tijd heeft en ik hoop en bid dat ieder mens op dát moment Gods liefdevolle aanwezigheid mag ontdekken. En ik vind het mooi om te ontdekken dat de generaties, die nu na mij komen, meer openheid hebben en nieuwsgierig zijn naar God.

5.

De twee lezingen van vandaag geven een blauwdruk voor ons eigen leven en hoe we levend in onze geseclariseerde wereld als gezonden mensen over God en over zijn grenzeloze liefdevolle boodschap kunnen vertellen. Mogen we deze vakantieperiode er zó op uit trekken.

Amen.